

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Séta

*Felrobbantak már a gömbakácok,
lépteimben égett levél csörgedez,
és sötét páston, betonon srácot
bóklászni még ösztön, vak labda vezet.*

*Díszlet alkonyég és panel izzott,
már neonok fehér hologramjai,
s vízjel-sápadtan lebegnek arcok,
a skizofrén Isten emberarcai.*

*A kásás zajtól mind sugallat-süket –
óriási membrán, estsötét rezege,
a Titok arany holdkönyékre dőlt.*

*És talpukról lent leásít az aszfalt –
fehér kopogás deszka pingpongasztalt,
csillag hiába veri fel az űrt.*

Színes képeslap

*Tarkóra lökött vászonsapkában,
tán a sirályokat, a Megfeszített torkán
kiszakadt, Istent és Allahot
egyaránt bántó, fénybe ékelt kiáltásokat
észre sem véve, átköpvé árnyékomon
és rugdalva szemetet, halhulladékot,
haladva a mindig tengerre lejtő
utcák szárazon is csúszós kövein, hogy*



*végül belépve e képbe, beforduljak
a tenger vakító sikátorába –
késve érkeztem Magyarországról,*

de hiányomat a fény rögzítette.

Parafrázis

Még Godot-hoz

*majd annyi éggel amennyi a föld
majd esővel felnagyított
szívveréssel*

*vagy fénnel
villanyfény sárga hímporával
hogy teremjenek az éjszakák
eljössz tudtam*

*rázd ki cipőd
a tenger homokot
elporladt még a lábad is
fluoreszkálnak hideg sejtjei
sírásom majd melengeti összegyúrják
könnyeim
vége van ma tán a télnek
tán egy messzi háborúnak
dőlj le hát aludj csak nagy a világ
elférünk keresztben is*